

Sygn. akt I ACz 2538/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Sobierajski

Sędziowie: SA Hanna Nowicka de Poraj

SA Józef Wąsik (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Producentów (...)w W.

przy uczestnictwie (...) S.A. z siedzibą w G.

o zobowiązanie do udzielenia informacji

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt I Co 414/14

p o s t a n a w i a:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za zastępstwo wnioskodawcy w niniejszym postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt I ACz 2538/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych zobowiązał uczestnika (...) S.A. z siedzibą w G. do udzielenia wnioskodawcy informacji dotyczących danych osobowych, w tym danych teleadresowych abonenta korzystającego w dniu 7 sierpnia 2014 r. w godzinach od 20:23:30.530 do 20:24:37.811 z adresu (...)

W uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji podał, że wnioskodawca ((...)) wskazał, iż jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami pokrewnymi działającą na podstawie zezwolenia udzielonego na podstawie art. 104 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2006 r., nr 90, poz. 631 z późn. zm.) oraz jest jedyną w kraju organizacją zbiorowego zarządzania reprezentującą producentów muzycznych zgodnie z decyzją Ministra Kultury z dnia 5 marca 2009 r. Wnioskodawca podał następnie, że uzyskał informację o nieautoryzowanym utrwalaniu i rozpowszechnianiu nagrań muzycznych w łącznej liczbie 323 szt. poprzez sieć Internet, za pośrednictwem oprogramowania opartego na protokole D. (...) w dniu 7 sierpnia 2014 r. w godzinach od 20:23:30.530 do 20:24:37.811 czasu polskiego, przez użytkownika tego programu korzystającego z adresu(...)przydzielonego dostawcy usług – uczestnikowi w niniejszej sprawie. Użytkownik ten, udostępniając zawartość folderów, w których znajdują się utwory muzyczne pochodzące z katalogów firm fonograficznych reprezentowanych przez (...) bliżej nieokreślonej i nieznaney mu liczbie użytkowników tego protokołu, godził się, aby osoby spoza kręgu wskazanego w art. 23 ust. 2 prawa autorskiego kopiowały od niego udostępnione pliki muzyczne. Działania użytkownika wyrządziły więc wnioskodawcy szkodę, naprawienia której (...) będzie dochodził w ramach posiadanych uprawnień. W celu skutecznego dochodzenia naprawienia szkody konieczne jest również ustalenie

personaliów jej sprawy. W takich okolicznościach Sąd pierwszej instancji powołując treść art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c prawa autorskiego oraz art. 8 Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (publ. Dz.U.U.E.L.2004.157.45) ustalił, iż wnioskodawca, spełnił przesłanki określone w powołanych przepisach – w sposób prawidłowy uprawdopodobnił bowiem, iż mogło dojść do naruszenia jego praw poprzez dołączenie do wniosku płyty CD zawierającej dane teleinformatyczne dotyczące okoliczności popełnienia czynu niedozwolonego, jak również w sposób precyzyjny wskazał czas popełnienia tego czynu i wykazał swoje uprawnienia do ewentualnego dochodzenia naprawienia szkody.

Uczestnik wywiódł zażalenie na przedmiotowe postanowienie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisu art. 80 ust. 1 pkt 3 lit c ustawy prawo autorskie poprzez przyjęcie iż tenże stanowi podstawę do zwolnienia uczestnika z tajemnicy telekomunikacyjnej i zobowiązania do udzielenia wnioskodawcy informacji dotyczących danych osobowych, w tym danych teleadresowych abonenta, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy, popartych obowiązującym porządkiem prawnym i stanowiskiem judykatury wynika, że art. 80 ust. 1 pkt 3 lit c ustawy prawo autorskie, jako przepis ogólny, nie może stanowić skutecznej podstawy do zwolnienia uczestnika postępowania, będącego dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych z tajemnicy telekomunikacyjnej i w konsekwencji do udzielenia wnioskodawcy informacji dotyczących danych osobowych, w tym danych teleadresowych abonenta. Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o zobowiązanie uczestnika postępowania do udzielenia informacji wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie na rzecz uczestnika od wnioskodawcy kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych. W rozwinięciu wnioskodawca podał, że postanowienie Sądu pierwszej instancji zasługuje na utrzymanie w mocy, ponieważ wydane zostało zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasadami słuszności oraz przyjętą zarówno w kraju jak i przed (...) linią orzecniczą. Podnoszone przez uczestnika postępowania w zażaleniu argumenty stanowią natomiast zbiór tez pozbawionych istotnego prawnie kontekstu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż w polskim porządku prawnym nie istnieje jednolita procedura regulująca zasady udostępniania danych osobowych dla potrzeb postępowań cywilnych. Zasady przetwarzania danych osobowych uregulowane są przede wszystkim w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) jak też w komplementarnych względem niej ustawach z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) oraz z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.). Wskazane unormowania służą realizacji gwarancji zabezpieczenia danych osobowych, których przetwarzanie (w tym udostępnianie) odbywa się zawsze na zasadzie wyjątku od reguły ich ochrony. Rozwiązanie odrębne i względnie samodzielne stanowi na tym tle regulacja art. 80 ustawy prawo autorskie, regulujący tzw. roszczenia informacyjne, który wprowadzony został do systemu ochrony praw własności intelektualnej w wyniku implementacji dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U.U.E.L. z dnia 30 kwietnia 2004 r.). Prawo do informacji służące ochronie praw własności intelektualnej uregulowane zostało w art. 8 powołanej dyrektywy 2004/48/WE. Zgodnie z jego treścią Państwa Członkowskie zapewniają, że w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie wskazanych w dyrektywie informacji.

Na podstawie art. 80 ustawy prawo autorskie podmiot mający w tym interes prawny może zwrócić się do właściwego sądu m.in. o zobowiązanie innej, niż naruszający autorskie prawa majątkowe, osoby do udzielenia informacji, które

mają znaczenie dla przyszłych roszczeń, jeżeli świadczy ona usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe, a powyższe działania mają na celu uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej (art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c). Warunkiem zastosowania art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy prawo autorskie, jak w przypadku każdego środka o charakterze tymczasowym, jest uprawdopodobnienie roszczenia (naruszenia praw autorskich) oraz interesu prawnego w uzyskaniu informacji (wniosek z art. 80 ust. 1 in fine).

Wniosek Producentów(...)w W. sformułowany został w oparciu o powołany powyżej art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy prawo autorskie celem udostępnienia przez (...) S.A. z siedzibą w G. danych osobowych na potrzeby związane z przyszłym postępowaniem cywilnym, w którym wnioskodawca w ramach uprawnień przewidzianych w art. 79 ustawy prawo autorskie w zw. z art. 415 k.c. i art. 422 k.c. oraz z uwzględnieniem art. 101 w zw. z art. 94 ust. 4 ustawy prawo autorskie ma zamiar dochodzić ochrony praw majątkowych do utworów muzycznych rozpowszechnionych bezprawnie przez użytkownika komputera, do którego przypisany został wskazany we wniosku numer IP komputera. Wnioskodawca przedłożył przy tym dokumenty wskazujące na przysługiwanie mu w przedmiotowej sprawie legitymacji procesowej. Uprawdopodobnił również, udostępnienie utworów muzycznych w sposób wykraczający poza dozwolony użytek, co wskazywać może na naruszenie majątkowych praw autorskich uprawnionych podmiotów. Ponadto nie ulega wątpliwości, że uczestnik jest podmiotem, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy prawo autorskie. Świadczy on bowiem, w celach handlowych, usługi wykorzystywane przy niedozwolonym publicznym udostępnianiu utworów chronionych prawem - dostarcza odpłatnie Internet będący forum wymiany i dystrybucji danych, w tym również plików muzycznych w ramach sieci peer to peer. Po stronie wnioskodawcy istnieje także interes prawny w uzyskaniu stosownych informacji. Mają one bowiem służyć (umożliwić) spersonalizowaniu użytkownika sieci naruszającego prawa autorskie, zainicjowanie przeciwko niemu postępowania cywilnego i prawidłowe sporządzenie pozwu (art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 w zw. z art. 187 § 1 k.p.c.).

Co istotne, spór w niniejszej sprawie koncentruje się wyłącznie wokół treści żądanych przez wnioskodawcę informacji. W ocenie skarżącego brak jest bowiem podstaw, aby przyjąć iż art. 80 ust. 1 lit. c ustawy prawo autorskie, jako przepis prawa powszechnie obowiązującego wprost i wyraźnie daje uczestnikowi podstawę do udostępnienia danych osobowych abonenta objętych tajemnicą komunikacyjną. Zakres informacji, które mogą zostać ujawnione na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy prawo autorskie obejmuje bowiem tylko informacje o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenie towarów lub usług naruszających autorskie prawa majątkowe. Jak zauważono w doktrynie to unormowanie nie jest tożsame ze swym pierwowzorem, którym jest art. 8 dyrektywy 2004/48/WE, gdyż informacje, których można żądać zgodnie z postanowieniami dyrektywy obejmują nazwy i adresy producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub usług, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów, a także ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług oraz otrzymane za nie ceny. Z porównania przytoczonych regulacji jasno, wynika iż w katalogu zawartym w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie nie wymieniono wprost danych osobowych osoby fizycznej, która narusza autorskie prawa majątkowe.

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE wyrażono zapatrywanie, iż prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 8 ust. 3 dyrektywy 2004/48/WE w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz.U. L 201, s. 37), nie stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie obowiązku przekazania prywatnym osobom trzecim danych osobowych o ruchu, tak aby umożliwić im wnoszenie do sądów cywilnych powództw o naruszenie praw autorskich. Trybunał zaznaczył, że państwa nie są do tego zobowiązane, a w przypadku ustanowienia takiego instrumentu ochrony praw własności intelektualnej należy baczyc, aby ich zastosowanie opierało się na takiej wykładni dyrektyw, która pozwoli na zapewnienie odpowiedniej równowagi między poszczególnymi prawami podstawowymi, mogącymi występować w danym przypadku, tj. pomiędzy prawem do ochrony danych osobowych i prawem do skutecznej ochrony autorskich praw majątkowych (por. wyrok z 29 stycznia 2008 r. w sprawie C – 275/06 Productores de Música de España (Promusicae) vs. Telefónica de España SAU oraz postanowienie z 19 lutego 2009 r. w sprawie C – 557/07 LSGGesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH vs. Tele2 Telecommunication GmbH). W związku z powyższym zaprezentowano

pogląd, że kierując się postanowieniami dyrektywy, należy przyjąć, iż informacje o „sieciach dystrybucji”, o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie obejmują, tak jak na to wskazuje art. 8 ust. 2 lit. a dyrektywy 2004/48/WE dane o osobach, które rozpowszechniają – rozprowadzają towary lub usługi pomiędzy inne podmioty. Tym samym za zasadniczo usprawiedliwione uznaje się żądanie nakazania ujawnienia danych osobowych użytkowników rozpowszechniających np. w systemach typu peer to peer, utwory chronione prawem autorskim, w celu wniesienia przeciwko nim odpowiedniego powództwa (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 czerwca 2010 r., VI ACz 1038/10, niepubl. oraz Aleksandra Kuźnicka, Egzekwowanie prawa autorskiego w Internecie a ochrona danych osobowych użytkowników, Prace z Prawa Własności intelektualnej, Rok 2010, s. 110).

Sąd Apelacyjny podziela zaprezentowany wyżej pogląd. Porównując regulację art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/48/WE oraz art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie należy uznać, że w zakresie spornego katalogu możliwych do uzyskania informacji, wymienione regulacje są w istocie zbieżne. Wątpliwości wzbudza jedynie nieco odmienna konstrukcja obu przepisów. Mianowicie, w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE zakresem informacji objęto pochodzenie i sieci dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej, zaś w ust. 2 niejako zdefiniowano ten zakres wskazując, że informacje o których mowa powyższej mogą dotyczyć ilości i cen towarów lub usług oraz danych podmiotów uczestniczących w działaniach naruszających prawa autorskie. Regulacja krajowa różni się w zasadzie tylko tym, że informacje, o których mowa w dyrektywie wymienia bezpośrednio, bez „podziału” na kategorie informacji i zawarte w tych kategoriach określone dane (wskazuje na informacje „o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenie towarów i usług naruszających prawa majątkowe”). Ponadto nie wymienia wprost informacji w przedmiocie danych podmiotów uczestniczących w działaniach naruszających prawa autorskie. Powyższe nie oznacza jednak, że regulacja ustawy prawo autorskie dane te pomija. W art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie, podobnie jak w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE mowa jest o „sieciach dystrybucji”. Pojęciem tym, w obrocie gospodarczym, obejmuje się grupę podmiotów współpracujących ze sobą w zakresie realizacji dostaw towarów i usług. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy uznać, że sieci dystrybucji tworzą podmioty zaangażowane w rozpowszechnianie utworów chronionych prawem autorskim. Podstawową informacją o „sieciach dystrybucji” jest zatem informacja o tworzących je podmiotach. Tak uznał również prawodawca wspólnotowy, czego wyrazem jest treść art. 8 ust. 1 lit. a dyrektywy 2004/48/WE. Skoro więc w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie jest mowa o informacji o „sieciach dystrybucji”, to brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że w zakres danych objętych tą informacją nie wchodzi dane o podmiotach naruszających autorskie prawa majątkowe, które to dane umożliwiają skuteczne egzekwowanie praw własności intelektualnej.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznał zarzut zgłoszony przez skarżącego za chybiony. Analiza kwestionowanego przez skarżącego zagadnienia, prowadzi bowiem zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, iż informacje o sieciach dystrybucji, o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie, co do zasady obejmują również dane o podmiotach (tj. nazwy i adresy) rozpowszechniających, w sposób niedozwolony, utwory chronione prawem autorskim i przez to naruszających autorskie prawa majątkowe twórców. Na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy prawo autorskie podmiot, któremu przysługują autorskie prawa majątkowe do danego rodzaju utworów może więc domagać się od przedsiębiorcy świadczącego usługi dostępu do Internetu, ujawnienia danych osobowych użytkowników (imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania), którzy w ramach internetowej sieci wymiany i dystrybucji plików udostępniają innym użytkownikom utwory chronione prawem autorskim.

Uwadze Sądu Apelacyjnego nie uszedł fakt, iż udzielenie informacji służącej ochronie praw własności intelektualnej warunkowane jest na gruncie art. 8 dyrektywy 2004/48/WE proporcjonalnością żądania. Kwestię tę rozważał m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w postanowieniu z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt I ACz 114/13, wskazując iż istotne znaczenie zasady proporcjonalności podkreśla konstrukcja przepisu, w którym odniesiono się doń dwukrotnie. Mianowicie, w ust. 1, w którym wskazano, że żądanie w zakresie udzielenia informacji musi być proporcjonalne, a także w ust. 2 wskazującym, że przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji zawiera dane określone w ppkt a i b, jeśli jest to stosowne. W zasadzie proporcjonalności wyraża się idea podejmowania tylko takich działań, które są niezbędne i konieczne dla osiągnięcia określonego celu oraz takich, które są adekwatne w danych okolicznościach, tj. w jak najmniejszym stopniu ograniczają prawa innych podmiotów. W tej sytuacji konieczne jest

rozważenie, czy w danych okolicznościach cel w postaci ochrony praw własności intelektualnej uzasadnia rezygnację z ochrony danych osobowych podmiotów, którym zarzuca się naruszenie tych praw. Wytocznych w przedmiocie interpretacji reguł stosowania zasady proporcjonalności dostarcza w niniejszym przypadku sama dyrektywa, a ściślej rzecz ujmując zapisy zawarte w jej preambule. Mianowicie, w punkcie 14 prawodawca wspólnotowy wskazał wyraźnie, że środki przewidziane m.in. w art. 8 ust. 1 dyrektywy wymagają stosowania do działań prowadzonych w skali handlowej. Uzasadnieniem dla powyższego jest z pewnością fakt, że działania handlowe są skierowane na uzyskiwanie bezpośredniego lub pośredniego zysku ekonomicznego na znaczną skalę i w konsekwencji w istotny sposób naruszają prawa majątkowe twórców utworów. W odniesieniu do innych działań instytucja prawa do informacji (jedynie) może mieć zastosowanie. W punkcie 17 preambuły przyjęto ponadto, że przy zastosowaniu środków przewidzianych dyrektywą należy mieć również na uwadze umyślny lub nieumyślny charakter naruszenia. W tym stanie rzeczy, mając na względzie ograniczoną co do zasady możliwość przetwarzania (udostępniania) danych osobowych, należy uznać, że na gruncie art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/48/WE, udzielenie informacji w przedmiocie danych osobowych potencjalnego naruszciciela praw autorskich jest proporcjonalne w sytuacji, gdy naruszenie praw dokonane jest bezpośrednio w celach handlowych. W pozostałych przypadkach należy uwzględnić specyfikę każdej sprawy oraz zakres naruszenia. Teza ta uwzględnia, w ocenie Sądu Apelacyjnego cel dyrektywy 2004/48/WE oraz pozostaje w zgodzie z zasadami wykładni samej preambuły aktu prawa wspólnotowego, która nie może prowadzić do odstępstw od zawartych w nim uregulowań, ani do ustalenia znaczenia przyjętych rozwiązań w sposób oczywiście sprzeczny z brzmieniem przepisów (por. szerzej orzeczenia ETS: z 2 kwietnia 2009 r. w sprawie C – 134/08; z 19 listopada 1998 r. w sprawie C – 162/97; z 25 listopada 1998 r. w sprawie C – 308/97 oraz z 24 listopada 2005 r. w sprawie C 136/04). Zasada proporcjonalności wyrażona w art. 8 dyrektywy 2004/48/WE inkorporowana jest również w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo autorskie, co oznacza, że o udzieleniu informacji oraz zakresie objętych nią danych, w szczególności danych osobowych, sąd orzeka z uwzględnieniem wagi oraz skali naruszenia autorskich praw majątkowych twórcy, przede wszystkim przez pryzmat działania osób naruszających to prawo w celach zarobkowych.

Podzielając powyższe rozważania Sąd Apelacyjny uznał iż, załączone do wniosku dane wskazują, że żądanie udostępnienia danych osobowych abonenta pozostawało w zgodzie z omawianą zasadą. Na podstawie przedstawionych materiałów istnieją uzasadnione podstawy by uznać, że użytkownik mógł udostępnić utwory muzyczne w celach zarobkowych. Z załączonego zestawienia wynika ponadto, że mamy do czynienia z użytkownikiem, który w ramach korzystania z sieci internetowej utrwalił i rozpowszechnił bliżej nieokreślonej liczbie użytkowników tej sieci 323 nagrania muzyczne, w związku z czym zakres uprawdopodobnionych naruszeń praw autorskich jest dość znaczny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 pkt 3 w zw. § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.